PORTAL OBERT

REVISTA DEL SEMINARI DE BARCELONA

Nº 44 ANY 1992

bon estiu!!

Aquí tenim el tercer número de **"Portal Obert"** que ens arriba ja a les portes del final de curs.

De pressa de pressa ha passat un any de la vida del Seminari. Cadascú l'ha viscut diferentment: per a alguns –seminaristes i formadors– era el primer any: temps de rodatge, d'anar entrant en l'ambient, de fonamentar motivacions, d'aclarir el camí, d'agafar el ritme formatiu que el Seminari vol imprimir. Per a d'altres serà l'últim any i aviat la incorporació plena a la pastoral, a les parròquies, als diferents serveis diocesans, moment d'accelerar el pas vers l'ordenació.

Per a ningú no és simplement "un any més". No hi ha temps neutres. Cada dia té els seus afanys i cada dia és una crida renovada a la fidelitat, a avançar com a deixebles del Crist.

També l'estiu té les seves oportunitats: "ara veniu i reposeu un xic". És un altre ritme, un canvi de marxa. Hi ha un temps per a cada cosa, però tot pot servir per a anar formant la persona, per consolidar la resposta a la vocació: un temps per al descans, per ventilar les neurones, per dormir sense ànsies; per a la relació familiar, a casa; un temps per a l'amistat, la conversa distesa, per visitar aquells que mai no pots veure; un temps, per fer cims o per fer crawl a mar obert; per a la lectura, aquells llibres que has comprat i no has pogut llegir, aquella novel.la, l'assaig, el testimoni espiritual; un temps per a la pregària, per cuidar el ritme personal, per trobar uns dies de recés, per viure l'Eucaristia diària a la parròquia; un temps de servei: les colònies, el voluntariat, els avis, el centre de rehabilitació de toxicòmans; viure per dintre el món del treball, dels emigrants sense vacances, als països del 3er món. Un temps també per aprendre a sentir-nos Seminari sense estar al Seminari: hi ha uns lligams de colla, d'equip de deixebles que també a l'estiu hem de saber cuidar.

Bon i profitós estiu per a tots!

JOCS OLÍMPICS I PARALÍMPICS

ESPIRITUALITAT I FORMACIÓ

AMERICA, 500 anys

Preparant-nos (ara en aquest temps de Seminari) per a esdevenir, amb l'ajut de Déu, bons pastors, atents a aquell poble que haurem de servir, potser podrlem aprofitar també l'estiu per a una certa reflexió, un punt i a part. Aquesta recapitulació ens podria ajudar a emprendre amb més forces el proper curs.

Mn. Joan Busquests, rector del Seminari Interdiocesà de Catalunya, va preparar aquests punts per als seus "inter's" com a meditació en temps de quaresma. Per a nosaltres ara ens l'ofereix "en rigorosa primícia mundial", com a perfil del prevere'2000!:

ESPIRITUALITAT I FORMACIÓ

per: Mn. Joan Busquets

Home de fe. Capaç de referir-se al Crist de l'evangeli amb el llenguatge de l'Església, i d'inspirar-hi la pròpia vida. Capaç de parlar de la fe i no només sobre la fe (OT 8).

Home de comunitat. Una fe personal, però compartida. Capaç de viure en comunitat. La qual cosa comporta una exigència: d'aceptació mútua, d'acolliment, de servei, d'austeritat; de cercar Jesús en els germans.

Home d'Església. No només de petita comunitat sinó sobretot d'Església. Que l'Església agafi tota la seva vida; que es doni, que es deixi prendre per l'Església, no que se'n faci propietari.

Tremp d'apòstol. Viure de Jesucrist i preocupar-se del seu anunci. Amb l'estil dels dotze. 'Mentalitat oberta i cor gran' (AG 25).

Home de pregària. Fer-se conscient de la presència d'Aquell que el crida i l'envia. Estimar-lo, contemplar-lo, engrescar-s'hi. Pregària personal i comunitària. Intimitat amb Ell (Mc 3,13). Només Crist és el Senyor de l'Església i el pastor de tots.

Que estima el celibat. Que no es limiti a suportar-lo, sinó que el visqui amb joia i generositat, perquè el porti a una donació total a Jesucrist, a una caritat pastoral més gran i a una disponibilitat total (PO 16; OT 10).

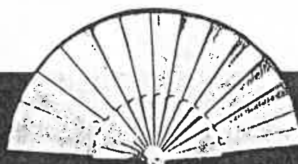
Que valori la pobresa. Com un do que cal demanar i agrair. Entrant en el moviment de compassió i solidaritat de Jesús envers els pobres. Amb un estil de pobresa evangèlica, compromès en l'acció pastoral amb mitjans pobres i senzills.

Personalitat madura, equilibrada, tremp psíquic, sa.

Dedicació a l'estudi: idees clares sobre el missatge cristià i capacitat de diàleg i connexió amb el món d'avui.

Arrelat al poble. Que coneix i assumeix la història: cultura, anhels, tradicions religioses, etc. Viure l'avui del país amb esperit evangèlic. Amb esperit d'acolliment, de respecte i amb esforç d'integració (per ex. amb la immigració).

Home de servei, disponible. Estar en la comunitat (i en la societat) "com el qui serveix". Al servei de l'home de la comunitat diocesana i de tota l'Església universal; al servei de la voluntat de Déu. Que estimi la pròpia família, però que, com a persona adulta, en sigui lliure de cara a la seva missió. No interessat per escalafons, càrrecs i qualsevol forma de prestigi o de poder. Amb una opció preferencial pels pobres i marginats. Posant les seves referències i opcions sota el discerniment del Bisbe en actitud de disponibilitat i d'obertura a les noves necessitat; sense quedar lligat a les pròpies dèries o a les obres personals ni a les del seu grup.

PORTAL OBERT

Edita: Seminari de Barcelona. Col.laboren: J. d'Arquer, X. Aymerich, C. Ballester, Ll. Campanyà, C. Elias, J.M. Martínez, R. Mor, X. Pagès, J.M. Serra, E. Termes, H. Val i M.J. Venero. Tots nosaltres us desitgem un BON ESTIU !!!

JOCS OLÍMPICS I PARALÍMPICS

per: Joan d'Arquer (1er filosofia) i Marc-Jesús Venero (2on filosofia)

37.000 voluntaris: el més humà del '92

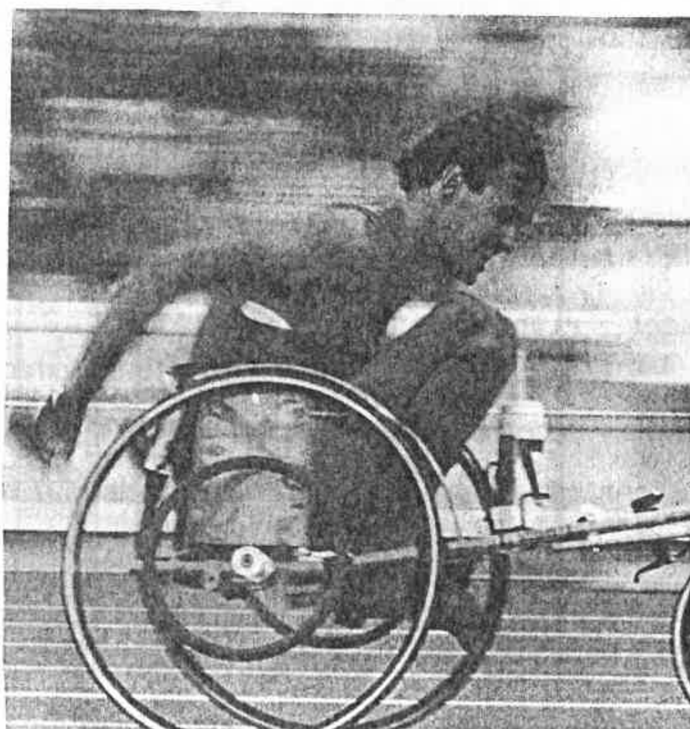
Els IXns Jocs Paralímpics de Barcelona'92 començaran el dia 28 d'agost i finalitzaran el 17 de septembre.

El compte enrere ja ha començat i els tan discutits Jocs Olímpics i Paralímpics es troben a les portes. Uns Jocs que sens dubte faran història i que ja han deixat una forta emprempta en la nostra ciutat. Aquests jocs demanen una organització a l'alçada, capaç de deixar el pavelló català al nivell no només europeu sinó mundial. Així doncs, el COOB ha de treballar dur per tal que el 25 de juliol per als XXV Jocs Olímpics i l'1 de setembre per als IX Jocs Paralímpics, tot sigui a punt i no hi hagi lloc per als imprevistos ni les improvisacions.

Dins aquesta complicada organització, es troben els més de 30.000 voluntaris olímpics i 7.000 paralímpics d'arreu de l'Estat, els quals s'ocuparan de feines que van des del servei d'acreditació fins al de rebre autoritats. Voluntaris que han hagut de ser anteriorment preparats per a la seva feina, tot entregant el seu temps lliure i les seves il.lusions per tal que els Jocs esdevinguin, com el mateix president del Comitè Olímpic Internacional, J. A. Samaranch, assenyalava, "els millors de la història".

Cursets, xerrades, audiovisuals i visites programades han completat la formació dels voluntaris, la tasca dels quals **començarà totalment d'aquí a uns seixanta dies.**

Si els Jocs Olímpics són una expressió de voluntat de pau, concòrdia i solidaritat, manifestada per mitjà de l'esport, els Jocs Paralímpics afegeixen a aquests valors el de l'esforç per una plena integració social de totes aquelles persones que pateixen algun tipus de disminució.

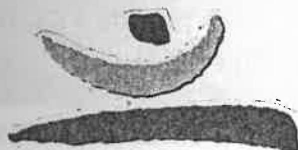
Els Jocs Paralímpics són el màxim exponent mundial de l'esport per a disminuïts físics (motrius i psíquics) i sensorials. Són, per tant, selectius i orientats a l'alta competició. Durant dotze dies de setembre, Barcelona concentrarà els millors esportistes amb disminucions de tot el món.

4.000 esportistes, entre competidors i acompanyants, més de 1.000 jutges i àrbitres, centenars de periodistes, 2.000 membres del servei de seguretat, 3.000 persones de diferents empreses de serveis, un altre miler llarg de membres de l'organització, patrocinadors, observadors i els 7.000 voluntaris, integren la família paralímpica.

Més enllà de la seva tasca concreta, el voluntari dels Jocs Paralímpics dóna suport a un esdeveniment social que subratlla els valors de la solidaritat i la igualtat entre totes les persones. És per això que el voluntari paralímpic necessita una formació. Però, a més a més, li calen un esperit solidari, una espontaneïtat i un tracte natural, que són la base d'una plena integració.

El cost total dels IX Jocs Paralímpics (9.095 milions de pessetes) serviran per finançar l'estada i la participació d'esportistes amb disminucions físiques motrius estables (poliomelitis, espina bífida, paràlisi cerebral, accident vascular cerebral, traumatisme cranial, deformacions ortopèdiques, lesió medul.lar, amputacions) i progressives (esclerosi múltiple i distròfia muscular), disminucions psíquiques i sensorials (auditives i visuals).

És evident que aquests joves voluntaris són un clar exemple del que la nostra societat necessita: **gent amb disposició de col.laborar desinteressadament per als altres.** I és que els Jocs són un esdeveniment de tots. **Ara per ara, les "olimpíades" de Barcelona ja han estat un èxit abans de començar.** •

CRÒNICA

per: Homer Val (1er teologia)

Ja hi som una altra vegada! Vinga, a resumir l'atapeït calendari del Seminari durant l'últim trimestre...

Del primer que cal fer esment és dels exercicis espirituals que vam fer just abans de la Setmana Santa. Les tres residències fruïren molt amb els predicadors corresponents, i a la tornada ja "s'ensumava" en l'ambient que alguna cosa havia canviat...

Naturalment, tot tornant, vam anar a les comunitats a enllestir les activitats de la Setmana Santa: sortides, trobades, celebracions,...

El dia 23 de març, festa de St. Josep Oriol, vam celebrar el 25è aniversari del Convictori com a residència del Seminari. Ho vam fer amb l'Admissió a Ordes d'en Miquel Cortés, l'Agustí Panyella i l'Alfred Valladares durant la celebració de l'eucaristia, que va presidir el Sr. Arquebisbe, que agraí molt especialment la col.laboració de les Auxiliars Seglars Diocesanes en l'atenció dels seminaristes durant aquests 25 anys. És aquest "un servei ple d'estima per a la Diòcesi de Barcelona i els seus futurs preveres". Gràcies i per molts anys!

Un altre esdeveniment interessant va ser el Recés vocacional. Aquest any es va fer el dia 29 de març. El punt fort: la meditació sobre la crida, el va desenvolupar el Sr. Arquebisbe en dues meditacions, formalment arrelades a la Bíblia i a la persona de Jesús. Hi assistiren uns 40 joves i els acompanyaven alguns formadors i companys que feien costat amb el seu testimoniatge, tots aplegats a la Taula Eucarística. Un clima jovial i distès, amb la gresca que tenen aquestes trobades, va fer que la jornada fos molt festiva. Ara s'ha de fer el seguiment i esperar, tot pregant Déu, que hi hagi fruits d'entrega i de generositat al servei de l'Església.

També hem tingut dues Jornades de Formació. El dia 13 de març van venir alguns dels representants dels Moviments diocesans de la pastoral d'infants: l'Esplai, el MIJAC i els Minyons Escoltes i Guies Sant

Jordi de Catalunya. Ensvan exposar les línies motrius que té cada moviment, els criteris d'actuació, i les activitats que desenvolupen al llarg de tot l'any. El diàleg fou força mogut i es va comprovar el treball que estan fent tants de voluntaris en aquesta àrea. L'endema vam visitar la Barcelona del '93, sobretot els canvis urbanístics que s'han fet a la ciutat comtal amb motiu de les Jocs Olimpics d'enguany.

El dia 22 de maig va venir Mn. Xavier Morlans a parlar-nos sobre l'expressió de la fe a través de les innovacions en l'art, la música... Ell és tot un expert en aquest tema i la seva experiència ens va resultar molt enriquidora de cara al present i a un futur no llunyà.

Aquest trimestre hem viscut la mort del Sr. Miquel Serra, pare del nostre formador Josep Serra, i del Diego i el Pedro, germans de l'Enric Hidalgo i, del Victor Jiménez, que ha tots els concedeixi el Senyor la seva vida eterna. També s'ha caracteritzat per l'abundància d'ordenacions que hi ha hagut. El dia 3 de juny, a la capella del Seminari, el bisbe Carrera conferí el lectorat a 8 companys de 2on. de Teologia. Pel que fa a les ordenacions diaconals, s'han ordenat recentment en Víctor Jiménez, en Ramon-Octavi Sànchez, l'Alfred Valladares, en Joan Cabot i en Joan Ramon Bullit. I ja són preveres en Jaume Cases, en Rafael Míguez, l'Antoni Ma Llompart, en Miquel Cubero i en Sergi Gordo. Com veieu ha estat una temporada molt "moguda". Tant de bo n'hi haguessin moltes com aquesta. Enhorabona a tots, mossèns!! Entre els dies 5 i 10 de juny, els residents dels Convictori han fet la peregrinació al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes. Han estat dies de servei als malalts i peregrins, de pregària, d'aprofundiment en la fe, en la pròpia vocació, de convivència alegre, de compartir... Una bonica manera de concloure el curs, no?

El dia 17 de juny ha tingut lloc la commemoració del 50é aniversari de l'ordenació sacerdotal de Mn. Pere Tarrés, sacerdot barceloní ordenat a la capella del nostre Seminari i que actualment és en procés de beatificació. Hi hagueren les intervencions de Mn. Joan Batlles, Mn. Joan A. Ventosa, Mn. Francesc Vergés i Mons. Ramon Daumal i l'Eucaristia fou presidida pel nostre Sr. Arquebisbe. Què el Dr. Tarrés intercedeixi per tots nosaltres.

Per cert... que ja som a l'estiu!! Hi ha un munt d'activitats per a tothom: colònies, campaments, cursets, casals, viatges, trobades... Hi ha una àmplia oferta de coses per a aprofitar el temps... **Bon estiu!** •

*El passat dia **4 de maig**, a la Trobada de Preveres de les diòcesis de la Tarraconense que tingué lloc a Poblet, amb motiu de la celebració del **IX Centenari de la restauració de la Seu Metropolitana de Tarragona**, l'Arquebisbe Metropolità i Primat **Dr. Ramon Torrella** va expressar la seva voluntat de convocar un proper Concili Provincial -el primer en dos segles-.*

EL NOSTRE CONCILI

per: Ramon Mor (1er filosofia)

*Alhora es donaven els primers pasos concrets, en anunciar la constitució d'una comissió que ha de realitzar, **en dos mesos**, la tasca preparatòria que permeti fer la convocatoria del Concili.*

*Les paraules del **Dr. Torrella** no eren simplement un pur formulismè, sinó que palesaven el desig de l'Església catalana d'entrar en una fase de revisió i progrés que ha d'enfortir la comunió eclesial i concretar tasques d'evangelització i coordinacio de l'activitat pastoral. Com va dir Mn Joan-Enric Vives, **és el repte d'escoltar el que demana l'Esperit a l'Església de Catalunya.***

Encomanem al Senyor aquest esdeveniment que obre nous camins d'esperança a la nostra Església.•

Ignacio Ellacuría admirava el conegut llibre de J. Moltmann ***El Déu crucificat***, però solia insistir en una altra teologització tan urgent o més: ***el poble crucificat***. I no sols per raons històriques –així és la nostra realitat– sinó també per raons teològiques: així és la creació de Déu.

Les coses evidents ho són tot menys evidents, solia dir Ellacuría. Es amb aquesta convicció que cal començar a parlar dels pobles crucificats. I és que, quan allò que és evident "en altres" evidencia el que som "nosaltres", tendim a ignorar-ho, a

AMÈRICA

500 anys

"Vosaltres sou la imatge del diví traspassat".

Mons. Romero

EL SERVENT DE JAHVÈ

Resum de l'article de JON SOBRINO per a la revista mexicana Christus, n.3, 1991, pp 32-37

encobrir-ho o a tergiversar-ho, simplement, perquè ens esfereeix.

Que la creació li ha sortit malament a Déu –segons la frase provocadora, també d'Ignacio Ellacuría– és una cosa que afirmen els economistes. La terrible pobresa va en augment a l'Amèrica Llatina. Es calcula que a finals de segle uns 170 milions de llatinoamericans viuran en dura pobresa, i uns altres 170 milions en pobresa crítica. I aquesta pobresa inhumana s'afegeixen les víctimes de la repressió i de les guerres originades per la pobresa.

Joan Pau II:

"La commemoració del mig mil·lenni d'evangelització només tindrà ple significat si constitueix un compromís...no de reevangelització, sinó d'una nova evangelització; nova en fervor, en els seus mètodes i en la seva expressió".

(Haití, 1983)

"SI ME MATAN, RENACERÉ EN MI PUEBLO" Mons. Oscar Romero

Mons. Oscar Romero:

Les seves darreres paraules foren:

"En este cáliz el vino se convierte en sangre, que es el precio de la salvación. Que este sacrificio de Cristo nos dé el coraje necesario por la justicia y la paz de nuestro pueblo; que este momento de oración nos encuentre fuertemente unidos en la fe y en la esperanza...".

Pregària dita a l'ofertori de la Missa. Després, un cop de fusell...: eren les 18.25 del 24 de març, 1980. **El Salvador**

Ho han dit els bisbes llatinoamericans. Allò que caracteritza l'Amèrica Llatina és "la misèria que margina grans grups humans", que "com a fet col.lectiu és una injustícia que clama al cel" (Medellín, Justicia, núm. 1, 1968), "la situació de pobresa inhumana en què viuen milions de llatinoamericans" (Puebla, núm.29, 1979). I Joan Pau II ho ha tornat a repetir en la Sollicitudo Rei Socialis, 198.

Amb mirada secular o mirada cristiana -des del cel i des de la terra- tothom està d'acord en la tragèdia. "Fa temps... que sento la desaparició de pobles sencers com un absurd misteri d'iniquitat històrica que converteix la meva fe en abatiment", diu Casaldàliga.

"Pobles crucificats" és un llenguatge útil i necessari a nivell històrico-ètic perquè "creu" expressa un tipus de mort activament infringida. Morir crucificat no significa simplement morir, sinó ser mort; significa que hi ha víctimes i que hi ha botxins. Significa que hi ha un pecat gravíssim.

És un llenguatge útil i necessari al nivell religiós perquè "creu" evoca pecat i gràcia, condemnació i salvació, acció dels homes i acció de Déu. Des d'un punt de vista cristià, el mateix Déu es fa present en aquestes creus, i els pobles crucificats esdevenen el principal signe dels temps. "Aquest signe (de la presència de Déu al món) és sempre el poble històricament crucificat". (Ellacuría)

Per tal de captar l'escaiença d'aquesta teologització, tanmateix, només cal llegir els cants del Servent de Jahvè, amb el text en una mà i els ulls posats en els pobles crucificats. Fem-ho en forma més aviat de meditació.

Com el Servent de Jahvè, també el poble crucificat és "abominat de les nacions"; tot li ha estat pres, fins la dignitat. I, realment, d'ells, què en pot aprendre i rebre, el món?, què els ofereixen per al progrés? No se'ls estima; se'ls menysprea. I el menyspreu es consuma quan la ideologia adopta l'element religiós i són condemnats en nom de Déu.

L'EVANGELITZACIÓ A AMÈRICA

per: Josep-Lluís Valdés (introductori)

Les paraules del nostre company nascut a Guatemala, ens donen el punt de vista senzill d'un poble que recorda amb estimació el millor tresor que li fou ofert pel Vell Continent: l'Església de Jesucrist.

E i que a mi m'interessa destacar de la celebració del cinquè centenari és el fet fonamental de l'evangelització d'un gran continent. Deixo a part els contrallums i les foscors de la colonització d'aquelles terres. L'Església va jugar, sobretot, i juga encara el seu paper missioner i apostòlic.

Al llarg d'aquets cinc segles, crec que tots els hispanoamericans com jo agraïm aquesta aportació de fe i cultura, que ha arribat a molts racons, adaptant la fe cristiana a les diferents formes de vida que s'hi troben, tan peculiars. La religiositat popular d'Amèrica ho demostra. Un altre fet d'aquesta evangelització és que els missioners van arribar a llocs i es varen proposar fites que els conqueridors no varen assolir. També cal posar en relleu que principalment aquesta evangelització va esdevenir molts cops una protecció dels nadius, contra aquells que sols cercaven riquesa o explotació de la terra. L'Església fou la que, en la seva missió cultural, va influir perquè es promulguesin lleis pro-nadius, va fer tasca d'alfabetització, va col.laborar a portar-hi impremtes i universitats, i moltes coses beneficioses,

L'esforç de portar l'Evangeli ha donat els seus fruits que, a fi de comptes, és el que més cal, per a qualsevol tasca de l'home. Som conscients que, en la fe i la cultura, el Vell Continent, -i específicament, Espanya-, ha estat solidari amb el Nou Continent hispanoamericà. I això és bo poder-ho agrair.•

però principalment la fe cristiana. Actualment la tasca evangelitzadora no finalitza en aquell "aleshores". Continua, és i ha estat una aportació constant. Aquesta evangelització ha de poder ser continuada perquè a tots ens cal tothora aprofundir el missatge de salvació, que és sempre actual. Ens trobem amb moltes circumstàncies que tots coneixem, però el fet de l'evangelització no deixa de ser una constant, que al llarg d'aquests segles ens ha mantingut units.

Foto: Art colonial bolivià "Descans a la fugida a Egipte". Contrast amb la imatge anterior.

Però els pobles crucificats sí que ofereixen quelcom, ofereixen la salvació. És obvi que això és escandalós, però si no s'accepta de principi, serà en va repetir que en el Servent hi ha salvació, que Crist crucificat ha carregat sobre seu i ha llevat el pecat del món. El que cal fer és verificar aquesta salvació històricament.

Puebla ho va dir amb mots esfereïdors, molt poc considerats per països i esglésies occidentals: els pobres ens ofereixen un potencial evangelitzador; i detalla aquest potencial com "els valors evangèlics de solidaritat, servei, senzillesa i disponibilitat per a acollir el do de Déu" (núm. 1147). En llenguatge històric, el pobles tenen un potencial humanitzador perquè ofereixen comunitat contra individualisme, servicialitat contra l'egoisme, senzillesa contra l'opulència i obertura a la transcendència contra l'esmussat positivisme de la societat occidental.

Els pobles crucificats ofereixen també esperança, insensata o absurda diran alguns. És obvi que és esperança contra esperança, però també és esperança activa que s'ha mostrat en la feina i en les luites d'alliberament.

Els pobles crucificats ofereixen un gran amor. No és masoquisme, ni incitació al suïcidi, ni voler mudar la necessitat en virtut, sinó que simplement és veritat que els innombrables màrtirs d'Amèrica Llatina mostren que l'amor és possible perquè molts ho han mostrat.

Els pobles crucificats estan oberts al perdó dels seus opresors. No volen triomfar sobre ells, sinó compartir amb ells.

Els pobles crucificats han generat solidaritat, una manera de comportar-se mútuament éssers humans i creients, allà i aquí, oberts els uns als altres, donant el millor els uns als altres i rebent el millor els uns dels altres. Aquesta solidaritat és quantitativament petita, encara, és sols de grups eclesials i humans, però abans aquesta no existia.

Els pobles crucificats ofereixen per últim, una fe, una manera de ser Església i una santedat més veritables i més cristianes, més rellevants per al món actual i més recobradores de Jesús. És paradoxal, però és veritat. Els pobles crucificats ofereixen llum i salvació. Totes dues coses poden adoptar-les el 1992 els qui se'n declaren descobridors, bé que hagin estat més aviat encobridors.•

LA MARE DE DÉU DE LOURDES: MARE DE LA FONT DE VIDA

per: Custodi Ballester (introductori)

Sempre hi ha qui es mostra sorprès i escèptic quan el nom de Lourdes es pronuncia. Sembla quelcom anecdòtic, curiós o, pot ser, irracional.

Recordo sobre tot als que em digueren que la seva primera impressió en veure la cova, les basíliques i els milers de malalts i minusvàlids va ser... la depressió.

D'un cop d'ull, malalties incurables, defectes físics, paràlisis... Tot això barrejat amb turistes, processons, pregàries i una multitud de diferents nacions movent-se en una confusa amalgama. Però si els nostres ulls contemplen els signes, si escoltem les oracions i els cants i el nostre cor s'obre al missatge que Lourdes tramet, començarem a penetrar en el profund misteri que s'amaga des de fa més de cent anys a la cova de Massabielle. Santa Bernardeta ho va testimoniar amb la seva vida i les seves paraules.

"Em va dir que digués als sacerdots que fessin construir allí una capella". I des d'ençà, tres basíliques reben els milions de peregrins, sans o malalts, que van a Lourdes per implorar, agrair i oferir els seus sofriments.

"Després em va dir que anés a beure a la font per a rentar-me..." I l'aigua ha esdevingut signe privilegiat de l'aigua viva promesa a la samaritana, de l'aigua que tornà la vista al cec de naixement i que va curar a Naaman de la lepra. El bany a les piscines ens recordarà el baptisme de conversió de Joan Baptista i la realitat permanent del nostre baptisme i de la nostra vida en l'Esperit. "Després em va dir que era la Immaculada Concepció". I Maria –"benaurada perque has cregut"–, present sempre en el camí de l'Església com aquella que avançava primer en la peregrinació de la fe, ens mostrarà novament el Crist, que ha vençut el món per la seva mort i resurrecció. A la Processó Eucarística serà la presència real de Jesús en els camins humans. De nit, la Processó Mariana surt de la gruta i amb llums continua a cel obert. És el caminar de cada home en la seva nit portant una pregària ardent. Quan caminem vers la cova i sentim l'"Ave Maria" amb suau cadència plena de fe... Quan els gestos que observem a l'oració i en el tracte amb els malats es converteixen, il.luminats per la Paraula del Senyor, en signes d'esperança... I quan els nostres cors copsin la universalitat de l'Església en comunió amb els pelegrins de tot el món, podrem alçar amb el Sant Pare la nostra pregària confiada: "Mare de Jesucrist, que vas ser amb Ell a l'inici de la seva vida i de la seva missió, el vas buscar com a mestre enmig de la multitud, el vas acompanyar a la creu exhaust pel sacrifici únic i etern, i vas tenir al teu costat a Joan com a fill teu: acull des del principi els cridats al sacerdoci, protegeix-los en la seva formació i acompanya els teus fills en la seva vida i en el seu ministeri, oh Mare dels sacerdots. **Amén.**"

EXPEDICIÓ SAGRERA

Una apassionant aventura dels seminaristes més experts

EXCURSIÓ AL DELTA

per: Ramon Dalmau (intoductori)

El passat dia 27 d'abril, festa de la Mare de Déu de Montserrat, i seguint una tradició establerta a la residència de "La Sagrera" des de temps immemorial... es va preparar una sortida per festejar diada tan assenyalada.

Va semblar oportú, i així es va decidir per àmpla majoria, d'anar a inspeccionar els cultius d'arròs del delta de l'Ebre, a la vegada que l'estat del riu, amb la finalitat de poder elaborar un acurat informe per a tan digna revista.

Capitanejats pel seu Superior, els intrèpids pioners van deixar Barcelona amb les primeres llums de l'alba, i després d'avituallar-se convenientment, per tal de resistir les dificultats del camí, van fer cap a l'esmentat destí. Accedint als desigs de la immensa majoria de tortosins, que els demanaven des de ja feia molt de temps una visita, varen fer escala en aquesta ciutat, on foren rebuts pel Sr. bisbe Dr. Lluís Martínez Sistach, el qual els obsequià amb la seva més exquisida amabilitat.

Un cop celebrada la Missa a la bellíssima capella de la Mare de Déu de la Cinta, a la Catedral, varen arribar al poble de Sant Jaume d'Enveja. Sota un sol de justícia cercaren el lloc més adient per tal d'acomplir la difícil missió que portaven. Així doncs, es van fer coure una bona paella, la qual, convenientment regada amb vi de la terra i acompanyada per una bona amanida, sense que hi faltessin postres, gelat i copeta per qui en va voler..., va ser declarada excel.lent per unanimitat.

Tanquil.litzats, doncs, pel que fa al cultiu de l'arròs, restava tan sols inspeccionar al riu. Allà m,ateix els esperava l'embarcació que tot seguit (i sense fer-s'ho pregar gens) els conduí riu avall fins a la desembocadura. Les explicacions que els donaven foren convincents: gàbies per a pescar angules, camp de cultiu i tècniques emprades, rodalies de l'illa de Buda, aus aquàtiques a milers... res no va escapar a la penetrant i hàbil mirada dels exploradors... A la tornada, amb la serenor d'ànim que dóna la feina ben feta, més d'un va aprofitar per sestejar a coberta, aprofitant el solet i la marinada. La tornada a Barcelona es féu segons l'horari convingut.

Tan sols ens resta, doncs, aconsellar-vos de tot cor que us deixeu caure per aquells indrets quan pugueu. Podeu anar-hi tranquils. Amb el nostre esforç i mai ben ponderat sacrifici us hem pogut donar aquesta ressenya que, estem segurs, us serà d'extrema vàlua. Una forta abraçada!

GRUP DE LA SAGRERA

EL DR. TARRÉS, SACERDOT

50è aniversari de l'ordenació i primera missa del Dr. Tarrés

"Demà, Déu meu, seré ordenat Sacerdot. No sé pas si em dono prou compte de la transcendència d'aquest acte. Aquests dies he treballat, he pregat... ...Senyor, demà Sacerdot! No puc pas escriure tots els meus pensaments. Propòsits? Un, Senyor! Sacerdot sant! Costi el que costi.

Veig que el sacerdoci és un ministeri celestial. Per tant el factor humà és igual a zero. Haig d'ésser simplement un instrument de Déu. Per això, Senyor, m'entrego, em dono, volco el meu cor en el Vostre. Visqueu Vós, Senyor, en el meu. Maneu-lo. Déu meu, jo no sóc res. No sé ni com dir el que sento. Demano auxili a Vós, a l'Esperit Sant, a la Verge Puríssima. Una cosa sí que la sé. Senyor que jo no puc res i que amb Vós tot ho puc...

M'abraço a la Creu amb tota l'ànima. Víctima vostra, sols desitjo seguir-vos i imitar-vos en tot.

Mare meva acompanyeu-me demà a l'ordenació. Voldria anar-hi amb tota la tendresa i la il.lusió de l'ànima que es desposa amb el Crist i la seva Creu. Em consola aquesta idea. Déu meu no sé què escriure.

Senyor accepteu-la, la pobreta ànima meva, amb fervor dels meus desigs d'entrega, d'immolació, de víctima, d'obediència i de santificació.

Demà Senyor seré tot vostre! Jesús meu, Jesús meu, us estimo!"(Diari íntim)

Era el dia 31 de maig de l'any 1942 que el Dr. Tarrés, després de tres anys de Seminari, i ordenat sacerdot la vigília, celebrava la seva primera Missa als peus de la Mare de Déu de la Mercè.

El temple, ple de gom a gom de metges, antics clients, sacerdots,... fou un acte multitudinari que li donà, com ell mateix digué, la gran alegria de poder beneir aquella munió d'amics que l'havien acompanyat, al final de la Missa. Havia arribat a la plenitud del seu ideal. Ara acompleix la seva "hora". Allà, als peus de la Mare Blanca aixecava el Pa de l'Eucaristia.

Li havia costat arribar-hi: anys de deure professional, acomplert amb sacrifici i cansament. Anys d'apostolat incansable. Dies i dies de silenci i reclusió. Mesos en el front de guerra. Any de dir adéu a tot, i de marxar pobre i humil a la casa del Mestre per aprendre.

BON ESTIU!

Bones i profitoses Vacances!

nostre agraïment sincer a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol